

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Λρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται:
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθῆναις

Ἐγένετο

γνωστὸν τὴν λήξασαν ἐβδομά-
δα ὅτι ὁ ἐν Κων)πόλει πρεσβευ-
τῆς τῆς Ρωμανίας Λαχωβά-
ρης ἐπέδωκεν εἰς τὴν Πύλιν υπόμνημα, ἐπέχον
θέσιν τελεσιγράφου, δι' οὗ ἐζήτην τὴν ἀναγνώ-
ρισιν Ρωμανικῶν κοινοτήτων ἐν Μακεδονίᾳ, τὴν
εἰσαγωγὴν τῆς Ρωμανικῆς γλώσσης καὶ τὴν
ἀνάκλησιν τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ Ἰωαννίνων
Ὁσμὰν πασᾶ ὡς δῆθεν ἀντιστρατευομένου εἰς
τὰ ρωμανικά συμφέροντα. Ἡ πύλη φαίνεται
ὅτι ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τὰς προτάσεις τῆς Ρωμου-
νίας, διότι ἐν Μακεδονίᾳ δὲν ὑπάρχουσι ρωμου-
νοὶ ἀλλὰ Ἕλληνες ὁμιλοῦντες τὴν Κουτσοβλα-
χικὴν, οἵτινες οὔτε περὶ ρωμανικῆς γλώσσης
θέλουσι νὰ ἀκούσωσιν οὔτε περὶ ρωμανικῆς ἐκ-
κλησίας. Ἀποδείξεις τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου εἶνε
ὅτι οὔτε ἐν αὐτῷ τῷ Μοναστηρίῳ εὐρέθη ὁμάς
τις ἥτις νὰ ὑποστηρίξῃ τὰς ρωμανικὰς ἰδέας.
Τουναντίον μάλιστα ἐμμένουσιν ὅτι εἰσὶν Ἕλλη-
νες καὶ ἐννοοῦσι νὰ ἀγωνισθῶσιν ὑπὲρ τῶν ἐθνι-
κῶν ἡμῶν υποθέσεων. Καὶ ἐνῷ τὰ ἐν Ἡπείρῳ
καὶ Μακεδονίᾳ Ρωμανικὰ σχολεῖα διατηροῦν-
ται διὰ 660 χιλ. φρ. τῆς Ρωμανικῆς κυβερ-
νήσεως, οἱ βλαχόφωνοι διατηροῦσιν ἐξ ἰδίων ἐλ-
ληνικὰ σχολεῖα καὶ ἀνεγείρουσιν ἑλληνικὰς ἐκ-
κλησίας. Ὅτι δὲ αἱ ἀξιώσεις τῶν ρωμούνων εἰσὶ
παράλογοι, ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ ἀνωφε-
λοῦς ἀγῶνος ὃν ἐπὶ τεσσαρακοντίαν διεξήγαγον
ἐν Ἡπείρῳ καὶ Μακεδονίᾳ. Τὸ θυσιασθὲν χρή-
μα καὶ αἱ διαβολαὶ τοῦ ἀπαισίας μνήμης Ἀπο-
στόλου Μαργαρίτη, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μετατρέ-
ψωσι τὰς πεποιθήσεις τῶν βλαχοφώνων ἑλλήνων.
Καὶ ἐνῷ ὑπῆρχε πεποίθησις ὅτι καὶ εἰς τὸ μέλλον
τὰ αὐτὰ θὰ ἀπεκόμιζον οἱ ρωμουνοὶ ἀποτελέ-
σματα, ἀγγέλλεται ἐκ Κων)πόλεως ὅτι ἡ Πύλη
ἐπέισθη νὰ ἐκδώσῃ ἱρὰ δὲν δι' οὗ ἰκανοποιούνται
αἱ ἀξιώσεις τῶν ρωμούνων. Τὸ λυπηρὸν τοῦτο
ἀγγελμα δὲν ἀνεμένετο· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δυ-
νάμεις τινὲς ἐπίεσαν τὴν Πύλιν ἵνα κατενέγκῃ
νέον πλῆγμα κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ
Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Τὸ πλῆγμα τοῦτο
ὅμως στρέφεται καὶ κατ' αὐτῆς τῆς Πύλης·
διότι εἶνε ἀποδεδειγμένον ὅτι ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἡ
δύναμις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐμειώ-
θη διὰ παραχωρήσεων πρὸς τοὺς Βουλγάρους ἡ
Κυριαρχία τῆς Πύλης ἐτέθη ἐν κινδύνῳ ἐν Μα-
κεδονίᾳ. Ἐὰν δὲ διατηρῆται εἰσέτι καὶ ὑπο-
στηρίζεται τὸ τοιοῦτον ὀφείλεται εἰς τὴν ἐννομον
πολιτείαν τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου μόνον. Ὁ
νυχόμεθα νὰ ἐβλέπομεν τὴν Τουρκίαν ἐμμένου-
σαν εἰς τὰς ἀρχικῶς διατυπωθείας ἰδέας αὐτῆς.
Ἀποκρούουσα τὰς ξένας ἐπεμβάσεις προστατεύ-
ει τὰ ἴδια ἐαυτῆς συμφέροντα. Ἡ δὲ πολιτεία
τοῦ διοικητοῦ Ἰωαννίνων Ὁσμὰν πασᾶ ὑπῆρξεν
ἄμεμπτος· καὶ οἱ ἀρμόζοντες ἀληθεῖς λειτουργοὺς
τῆς Αυτοκρατορίας ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς
ὑπάρξεως τοῦ Κράτους τῶν καὶ ὑπὲρ τῆς στε-
ρεώσεως τοῦ Σουλτανικοῦ θρόνου. Οὔτε ὑπὲρ
τῶν Ἑλλήνων συνεπάθησε, οὔτε τοὺς ρωμούνους
κατεδίωξεν. Ἀλλ' οὔτοι ἐν τῇ ὁργῇ αὐτῶν ὅτι
ὁ Ὁσμὰν πασᾶς δὲν ἐγένετο ὄργανον πρὸς ἐξυ-
πηρέτησιν τῶν ἀνοσιῶν σκοπῶν τῶν, κατηγό-
ρησαν αὐτὸν ὡς δῆθεν καταδιώκοντα τοὺς ρω-
μούνους. Καὶ ποῦ εὐρέθησαν ρωμουνοὶ ἐν Ἡπεί-
ρῳ; Ἄν διὰ τοῦ ρωμανικοῦ χρήματος κατωρ-
θῶν ἡ ἀποπλάνησις ὀλίγων ἀποβρασμάσων ἐν
Βωδοῦσῃ καὶ Ἀδδέλα εἶνε δυνατόν τοῦτο νὰ
χαρακτηρισθῇ ὡς ρωμανισμός. Ὁ Βαλῆς ἠγώ-
νισθη ὑπὲρ τοῦ δικαίου. Ἡ Ἡπειρος δὲ ἅπασα

γινώσκει ὅτι ἄχρι τοῦδε μετεχειρίσθη ἰσότητά
καὶ ἀπέναντι τῶν Χριστιανῶν καὶ ἀπέναντι τῶν
Ὁθωμανῶν. Δὲν ἦτο δὲ δυνατόν νὰ μερολη-
πτῆσιν κατὰ τῶν ρωμανικῶν ἀξιώσεων, ἐὰν ἐ-
γνώριζεν ὅτι αὐταὶ ἦσαν δίκαια. Ὁ μόνος δὲ
γινώσκων τὸ ζήτημα εἶνε ὁ Βαλῆς.

ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

2 Μαΐου 1905.

Τὰ Ρωμανικὰ κινήματα. — Τὸ χυρόμενον χρέμα δέον
νὰ ἀνησυχῇ τοὺς Ἡπειρώτας. — Ἀπαιτεῖται προσοχή
καὶ ἐργασία. — Ἡ ἐνέργεια τοῦ διοικητοῦ. — Τὰ ἐν
Παγωνίῳ. — Συλλήψεις ἐν Μπριάζᾳ κτλ. Οἱ Ἕλλη-
νοβλάχοι πῶς ἀπέβαλον τὴν γλῶσσαν των.

Τὰ κατὰ τὴν ἐβδομάδα τοῦ Πάσχα λαβόν-
τα χώραν ἐν Βωδοῦσῃ λυπηρὰ συμβάντα, καί-
τοι ἀσκήματα κατ' ἐαυτά, ὡς προκληθέντα ὑπὸ
φαυλοδίων ἐξωνημένων ὑπὸ τῆς Ρωμανικῆς
προπαγάνδας, εἶνε ἐν τούτοις ἀρκετά, ὅπως προ-
καλέσωσι σύντονον τὴν προσοχὴν τοῦ Ἡπειρω-
τικοῦ λαοῦ ἐπὶ τῶν βυρσοδομουμένων κακούργων
σχεδίων, ἀκινδύνων μὲν κατὰ τῆς ἐθνικῆς αὐ-
τοῦ υποστάσεως, ἀλλ' οὐχὶ βεβαίως κατὰ τῆς
ἡσυχίας του. Δὲν θὰ ἀξίξῃ τὸν κόπον ν' ἀπο-
δοθῇ σημασία εἰς τὰς σπασμωδικὰς ἐνεργείας
καθαυμάτων, ἅτινα μεθ' ἧς εὐκολίας ἐξυπηρε-
τοῦσι χάριν ἐλεεινοῦ τιμήματος τὸν κ. Παδεά-
νον, μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ μείζονος ἐτι θὰ ἐξυ-
πηρέτου καὶ οἰονδήποτε ἄλλον πλειοδότην.
πάντες ὅμως ἐνταῦθα ἐνθυμοῦνται τὴν ἐπὶ Μαργα-
ρίτου ἄτιμον δρᾶσιν τῆς Ρωμανικῆς προπα-
γάνδας καὶ τὴν καταπλημμύρισιν τῶν ὀρει-
νῶν διαμερισμάτων τῆς Ἡπείρου ὑπὸ ληστῶν
ἐξευρεθέντων καὶ τεθέντων εἰς κίνησιν διὰ τοῦ
Ρωμανικοῦ χρήματος. Οἱ ἥρωες τῶν ἐν Βω-
δοῦσῃ, Μπριάζᾳ καὶ Φούρκᾳ βδελυροτήτων δὲν
εἶνε εἰμὴ οἱ διάδοχοι τῶν τοῦ Μαργαρίτου μι-
σθωτῶν κακούργων, αὐτοὶ οὔτοι. Εὐτυχῶς ὅμως
ἡ Εἰσαγγελικὴ ἀρχὴ Ἰωαννίνων ἐπελήφθη ἡδὴ
τῶν καθηκόντων τῆς καὶ οἱ ὑπαίτιοι τῶν προ-
σφάτων Πασχαλινῶν σκηνῶν θὰ λάβωσιν, ἐλπί-
ζομεν, διοικούντος τὴν Ἡπειρον ἀνδρὸς ἀκεραίου
καὶ φιλοτίμου (οἷος ὁ Ὁσμὰν Πασᾶς), κατανο-
οῦντος τινὲς οἱ ὅπισθεν τοῦ Παδεάνου καὶ τῆς
μισθωτῆς ἀχρείας σπείρας του κρυπτόμενοι καὶ
ποῖος ὁ ἐξ αὐτῶν κίνδυνος διὰ τὴν Τουρκικὴν
κυριαρχίαν τοῦ ἡσυχου μέχρι σήμερον Βιλαε-
τίου τῶν Ἰωαννίνων μὲ ὅλην τὴν παρ' αὐτὸ
μαινομένην δεινῶς Μακεδονικὴν θύελλαν. Ὁ
Ὁσμὰν πασᾶς ἀληθὲς Ὁθωμανὸς πατριώτης,
μὴ στερούμενος δὲ πολιτικῆς καὶ διπλωματι-
κῆς ἱκανότητος, δὲν ἀφῆθη νὰ ἐξαπατηθῇ καὶ
νὰ κοιμηθῇ τὸν νήδυμον, ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἀπο-
πείρας τῶν ξένων προπαγανδῶν ἐν Ἡπείρῳ καὶ
διὰ τοῦτο ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς λυσσώδως
τὰς ἐπολέμησε. Κατὰ τὸ τελευταῖον ἐπεισό-
διον μετὰ τὸ Ὁσμὰν Πασᾶ καὶ Παδεάνου, ὁ τε-
λευταῖος οὗτος τῷ εἶπεν ὅτι «δεικνύει ποιαὺ
τάς συμπαθείας πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ὥστε ἡ
δύνατό τις νὰ τὸν θεωρήσῃ ὡς ἀρχηγὸν τῆς Ἑλ-
ληνικῆς προπαγάνδας.» Γελοῖον τὸ ἐπιχειρήμα
τοῦ κ. Παδεάνου! δυστυχῶς δι' αὐτὸν οἱ ἐν
Ἡπείρῳ Ἕλληνες εἶνε τοσοῦτοι καὶ τοιοῦτοι
ὥστε οὐδέποτε θὰ ἔχωσιν ἀνάγκην οἰασδήποτε
προπαγάνδας. Εἶνε δὲ συγγνωστός διότι ἐξ ἰ-
δίων κρίνων, νομίζει τὰ πάντα εὐκολα. Ἡλπι-
σεν ὁ δειλαίος, ὅτι τὰ πάντα ἀπέναντι τοῦ Ρω-
μανικοῦ χρήματος θὰ ἔκλινον τὸν αὐχένα.
Ἐχει δίκαιον ὁ ἀρνησιπατρις Προυσσαεὺς δὲν

γνωρίζει τί ἐστὶ πατριωτισμός, οὔτε ὁ ἐξωνη-
μένος τί ἐστὶν ἀκεραιότης. Ἐπομένως οὔτε ὁ
Ὁσμὰν πασᾶς ὡς Ὁθωμανὸς πατριώτης καὶ
Βαλῆς, ἄξιος ἀντιπρόσωπος τῆς Α. Α. Μ. τοῦ
Σουλτάνου, δύναται νὰ εἶνε καταληπτὸς παρὰ
τοῦ πωλούντος καὶ ἀγορίζοντος Παδεάνου καὶ
τοῦ μυσαροῦ ἐπιτελείου του, οὔτε καὶ αὐτοὶ οἱ
πτωχοὶ μὲν ἀλλ' ἀληθεῖς Ἕλληνες κάτοικοι τῆς
Βωδοῦσῆς καὶ τῶν ἄλλων εὐαρίθμων κουτσο-
βλαχικῶν κοινοτήτων τῆς Ἡπείρου, τῶν διὰ
παντός ἀτίμου μέσου ῥαδιουργημένων. Χρήματα
κακοήθεια καὶ τόλμη περὶ τὸ κακούργεῖν καὶ
ὁ σχηματισμός τῆς χιμαϊρικῆς Ρωμανικῆς ἐθνό-
τητος ἐν Ἡπείρῳ θὰ ἦτο ἐν τῷ γίγνεσθαι κατὰ
τὸν Παδεάνον καὶ τοὺς ἐταίρους του. Ἀλλ'
οἱ οἰκτρὰ ἀπαγοήτευσιν! Εἶνε εἰθισμένοι οἱ
Ἡπειρώται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ βδελυκτοῦ μνή-
μης Α. Μαργαρίτου καὶ τῶν σπουδαιότερων
ὁπωσδήποτε ἄθλων ἐκείνου, ἡ ὥστε νὰ λογαριά-
σωσι τὴν ἀποκριάτικην συμμορίαν τῶν
μισθοφόρων τοῦ Παδεάνου. Καὶ μετὰ τοῦ Ὁσμὰν
πασᾶ, ἀμυνομένου τοῦ Ὁθωμανικοῦ κράτους,
καὶ ἄνευ ἐκείνου θὰ ἦσαν εἰς σχέσιν ν' ἀμυν-
θῶσιν κατὰ τῶν ἐπιβούλων καὶ ῥυπαρῶν σχε-
δίων τοῦ κ. Παδεάνου. Ἀλλ' ὁ κ. Παδεάνος ὁ
ἔχων τὴν ἀναίδειαν ν' ἀποκαλέσῃ τὸν Τούρκον
Βαλῆν ἀρχηγὸν (sic) τῆς Ἑλληνικῆς προπα-
γάνδας (!) ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἰσχυροτέραν τὴν μνή-
μην, ὅπως μὴ λησμονήσῃ, ὅτι κατὰ τὴν ἐπο-
χὴν ταύτην εἶνε περίπου ἡ ἐπέτειος τοῦ ἐν Ἰω-
αννίνους κομικοτάτου παθήματός του καὶ ὅτι
αὐτὸς οὗτος ὁ Βαλῆς Ἰωαννίνων Ὁσμὰν πα-
σᾶς τὸν ἔσωσεν ἀπὸ τῶν Ἑλληνικῶν χειρῶν τῆς
ἐξωργισμένης νεολαίας τῶν Ἰωαννίνων καὶ κα-
τεδίωξεν ἀμειλίκτως καὶ κατεδίκασε τριακον-
τάδα ὄλων νέων, ἵνα ἰκανοποιήσῃ τὸ ὑπ' αὐ-
τοῦ τοῦ ἰδίου Παδεάνου καταπατηθὲν γόητρόν
του ὡς ἀντιπροσώπου ξένης Δυνάμεως. Ἀς μάθῃ
ὁ ἀσυστόλως ἐξαπατῶν τοὺς ἀποστείλαντας αὐ-
τὸν ψευδοπροπαγανδιστῆς Παδεάνας, ὅτι οὔτε
ὁ Βαλῆς Ὁσμὰν πασᾶς ἔχει ἀνάγκην νὰ τῷ
ὑποδειχθῇ παρ' ἀρνησιπατριδῶν τὸ ἀτομικόν
του καθήκον ὡς πατριώτου Ὁθωμανοῦ καὶ τὸ
συμφέρον τοῦ ἐμπιστευθέντος αὐτῷ τὴν διοίκη-
σιν Κυρίου του, οὔτε καὶ αὐτοὶ οἱ βλαχόφωνοι
Ἡπειρώται, ἐὰν ἤθελε δεήσει θὰ λάβωσιν ἀνάγκη
ὁδηγίων ἐξωθεν πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς εἰς
τὸν οἶκόν των εἰσβολῆς ἀχρείων ἐπιδρομῶν. Ἡ
μακρὰ καὶ ἐνδοξος ἱστορία τῆς Ἡπείρου εἶνε
ἀρκετὴ νὰ φωτίσῃ καὶ διδάξῃ πάντα Παδεάνον,
ποῖα ἦσαν καὶ εἶνε τὰ φρονήματα καὶ αἰσθή-
ματα τοῦ λαοῦ αὐτῆς με ὅλην τὴν πρὸς τὸ
καθεστὼς νομιμοφροσύνην του.

Τῇ 1ῃ Μαΐου ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ
νεοδημητοῦ Διοικητηρίου Παγωνίου μεγαλοπρε-
πῶς. Ὁ Μουτσαφίρης Ἀργυροκάστρου ἀφίκετο
ἐπὶ τούτῳ. Φωτογραφίαι τῆς τελετῆς καὶ τὰ
συνήθη ἐγένοντο λίαν ἐπιβλητικῶς ἐπὶ παρου-
σίᾳ ὄλων τῶν Ἀρχῶν καὶ τῶν προκρίτων. Λέ-
γεται ὅτι ἐστοίχισε περὶ τὰς 700 λίρας αὐτῆς
ἐπιβλητικῶς εἰσεπράχθησαν ὑπὸ τῶν κατοίκων
μὲ τὸ εὐφημὸν ὄνομα συνδρομῇ. Ἐστὼ· ἐλπί-
σμεν ὅτι ἐν τῷ νέῳ Διοικητηρίῳ θὰ λειτουρ-
γῶσιν οἱ νόμοι τῆς Κυβερνήσεως ἀμερολήπτως
καὶ ἀδεκάτως.

Ἐν Ἡπείρῳ, Μπριάζᾳ, καὶ λοιποῖς χω-
ρίσις τῆς Κονίτης ἔνθα ὑπάρχουσι Ἑλληνοβλάχοι
οἱ Προπαγανδιστὰς εἰς δεδομένον σύνθημα κατὰ

τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα ἐζήτησαν ἵνα ψάλλωσι καὶ Ρουμανιῶτι. Εὐτυχὸς οἱ μελυνθέντες διὰ τὸ Ρουμανικὸν χροσὺ ἦσαν πάντῃ εὐαρέσκει· οἱ δὲ ἡμέτεροι ἡμιῶνσαν καὶ οἱ πρωταίτιοι καταγγέλλησαν καὶ ἐφίεβον εἰς Κόνιτσαν καὶ ἐκείθεν οἱ πρωταίτιοι θά σταλῶσι εἰς Ἰωάννινα ἵνα εὐρώσι καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐκ τῆς Βωβούσης, Ἀδελφὰς καὶ λοιπὸν χωρίων ἀρνησι-πάτριδας καὶ προδότες τῶν παραδόσεων καὶ τοῦ ἔθνισμου. Naὶ τοῦ ἔθνισμου, διότι οἱ ἑλληνοβλαχοὶ οὐδὲν κοινὸν ἔχουσι μὲ τὰ τῶν Ρωμούνων ἀπεναντίας εἶναι ὁσοῦν ἐκ τῶν ὁσίων ἡμῶν, καὶ ἀρξὲ ἐκ τῆς σαρκὸς ἡμῶν. Εἶναι ἀπύγχοι ἐκείνων τῶν ἡπειρωτῶν τῶν ὑπὸ Παύλου Αἰμιλίου ἐκπατρίσθεντων καὶ ἀργότερον ἐκ παλαιόντων εἰς τὴν πατρίδα φέροντες ὡς ἐκ τῆς πολυχρονίου δουλείας μόνον τὴν γλῶσσαν ἄλλως φυσιογνωμικῶς, κρανιοσκοπικῶς αἰσθηματικῶς καὶ ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ αἷμα αὐτῶν ἀν ἀναλυθὴ χημικῶς θέλει περιεχεῖ περισσότερον παντός ἄλλου ἑλληνικῶ μέρους καὶ ἐντεθεν οἱ μεγάλοι ἑλληνοβλαχοὶ πατριῶται καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἀδολογ ἀγάπη μεταξὺ τῶν κατοίκων τῶν ἑλληνοφώνων καὶ αὐτῶν καὶ ἐντεῦθεν οὐδεμία παραδόσι, οὐδὲν ἄρμα ἀναφέρει συστηματικὴν ἔχθραν μεταξὺ ἐκ τῶν ἀπεναντίας τὰ πάντα δεικνύοντες μέχρι χθὲς ἀρμονικὴ συμβίωσι καὶ συνεργασίαν. Ἀλλ' οἱ ἔχθροι τοῦ ἑλληνισμοῦ δὲν κοιμῶνται ἐνέσπειραν τὸ μῖσος διὰ τοῦ χροσὺ διὰ τὸν διαβόλον ἐνὸς ἡμεῖς κοιμώμεθα τὸν νύκτωρ φωνάζοντες ὑβρίζοντες καὶ οὐδὲν πράττοντες. Καιρὸς ἵνα ὅλα τὰ στοιχεῖα ἐργασθῶσι ὅπως μείνουν εἰς τὴν ἄγρι τοῦδε ἔθνη-κὴν πορείαν καὶ μὴ περιμένουν παρὰ τῆς Οἰκ. Κυβ. Ὡς ἐκ τῆς κινήσεως τῶν προπαγανδιστῶν ἱερὰ συγκινήσεις κατέλαβε πάντας ἑλληνοφώνους ἑλληνοβλάχους καὶ λοιποὺς πονούντας τὴν χώραν διότι διαβλέπουν χεῖρα ὑπολόν, χεῖρα δόλιαν υποκάπτουσαν τὴν ἐνότη-τητα τῆς ἡπείρου. — Καιρὸς ἵνα διὰ τῆς ὁμοκλειᾶς καὶ τῆς συντόνου ἐργασίας ἀνιῶνται — ἄλλως τὸ πᾶν ἀπώλετο καὶ οὐαὶ τῆς τεταγ-μένων ἵνα φυλάσσον τὰ πατρία.

ΕΚ ΦΙΛΙΑΤΩΝ

Ἡ Ἐπαρχία Γηρομερίου καὶ τὸ πῆμα τῶν κατοίκων.
— Ἡ δημοσία ἀσφάλεια.

Τὸ ζήτημα τῆς ὑπαγωγῆς τῆς Ἐπαρχίας Γηρομερίου εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Παραμυθίας ἀποσπασθεῖ εἰσέτι τὴν τοπικὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχὴν, καὶ τὴν Κεντρικὴν ἐν Κων/πόλει. Ὡς γνωστὸν, ἀπὸ τῶν Βυζαντινῶν χρόνων— ἀπὸ τοῦ 11ου αἰῶνος ἀν καλῶς ἐνθυμούμεθα— 14 χωρία τῆς ἐπαρχίας Φιλιατῶν αποτελοῦν ἰδιαίτερη Ἐκκλησιαστικὴν περιφέρειαν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἐπαρχία Γηρομερίου», δικαιοῦμενα δὲ ἐκκλησιαστικῶς ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου Γηρομερίου καὶ ὑπαγόμενα ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Πατρι-αρχεῖον.

Τὸ τοιοῦτον ὅμως ἐσχάτως ἐθεωρήθη ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων ὡς δημιουργοῦν ἀνωμαλίας διοικητικὰς καὶ λαθύνον, ἀπερρίσθη δὲ νὰ ὑπα-χθῶν τὰ χωρία τῆς Ἐπαρχίας εἰς τὴν ἐκκλη-σιαστικὴν Ἀρχὴν Παραμυθίας, ἥτις ἐκτοτε ἐπρωτεύθη εἰς Ἀρχιεπισκοπὴν.

Ἀλλὰ τὰ χωρία ἀντέστησαν εἰς τὴν συγχώ-νευσιν ταύτην καὶ ἐπιμένουν εἰσέτι ἀρνούμενα νὰ ὑπαχθῶν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Παραμυ-θίας. Ἀπὸ 6—8 ἑτῶν δὲ ἐξακολουθεῖ ἐκτρέ-μεν τὸ ζήτημα τοῦτο, τῶν κατοίκων τῶν χω-ρίων ἀρνούμενων νὰ πληρῶσιν φόρον εἰς τὸν Πατριάρχη.

Ἡ ἐκτρέμειν αὐτὴ δημιουργήσεν ἐκκλη-σιαστικὸν χάος μεθ' ὅλας δὲ τὰς συνδιαλλακτι-κάς προσπάθειάς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Παραμυ-θίας οἱ κάτοικοι εἶναι ἀνένδοτοι. Ἰδίως ἐπιμέ-νουν ἀντιστάμενοι εἰς τὴν συγχώρευσιν οἱ κά-τοικοι Πλησιότισης, τοῦ μεγαλύτερου χωρίου τῆς Ἐπαρχίας, οἱ ὅποιοι εἰς τὰς ἐπανειλημ-μένας προσκλήσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Παρα-μυθίας ἀντέταξαν ἀρνήσιν. Ἐπειδὴ δὲ ἀπρέ-θησαν ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων τὰ δικαιώματα τὰ ὅποια εἶχον ὁ Ἡγούμενος Γηρομερίου, συμ-

βαίνει τὸ ἐξῆς ἄσπερον. Διὰ πᾶσαν ἐκκλησια-στικὴν πράξιν δι' ἣν εἶναι ἀναγκαῖα ἡ ἀδεία ἢ ἡ πιστοποίησης τῆς ἀνωτέρας ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς οἱ κάτοικοι τοῦ ρηθέντος χωρίου—ἡ μὲλλον κωμοπολίως—ἀναγκάζονται νὰ κατα-φύγουν εἰς Παραμυθίαν καὶ τότε υποβάλλονται εἰς ὑπέρχον φορολογίαν ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκο-πῆς. Διὰ μίαν ἀδειαν γάμου πληρώνουν εἰς πείσμα τῶν 5—10 λίρας καὶ πλέον, δι' ἐν διαζύγιον ὑπέρχον ποσά, εἰκοσαπλάσιον καὶ ἐνίοτε πενήκονταπλάσιον ἀπὸ ὅ, τι ἐπρεπε.

Πεῖσμα οἱ κάτοικοι, πείσμα ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ! Τὸ τοιοῦτον βεβαίως δὲν εἶναι καλὸν χαρακτι-ριστικὸν οὐτε τῆς νεομωροσύνης καὶ σωφροσύ-νης τῶν κατοίκων τῆς Ἐπαρχίας—τῆς Πλε-σεβίτης μάλλον, διότι τὰ λοιπὰ χωρία προσε-χώρησαν ὅλα σχεδὸν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Παραμυθίας—ἀλλ' οὐτε καὶ τῆς Χριστιανικῆς ἀνεκτικότητος καὶ τοῦ φιλε-ρηλικοῦ πνεύματος τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι δυνατόν δημιουργήσαν διὰ τοιοῦ-των μέτρον σοβαρὰ ἐπικαλοῦντα.

Περὶ ἤλθεν εἰς ἡμῶν γεγονὸς τὸ ὅποσον θὰ ἡδύνατο νὰ ἔχη σοβαρὰς συνέπειας διὰ τὴν περιουσίαν δύο ὁρατῶν τέκνων ἐκ τῆς Ἐπα-ρχίας. Ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ πιστοποιητικὸν διὰ παρὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, ἀλλ' ἄμα τῷ ἀκούσθαι ὅτι τὰ ὁρατὰ εἶναι ἐκ τοῦ Α. χω-ρίου τῆς Ἐπαρχίας ἐδόθη ἡ ἀπάντησις:

— Ἀ! τῆς Ἐπαρχίας εἰσθε; δὲν δίνονται πιστοποιητικόν.

Πᾶς τις φαντάζεται τί συνέπειας ἡμπορεῖ νὰ ἔχη μία τοιαύτη ἀρνήσις προκειμένου περὶ κληρονομίας δύο ὁρατῶν...

Δὲν δυνάμεθα ὅμως ἀφ' ἑτέρου νὰ μὴ ἐκφρά-σωμεν τὴν θλίψιν καὶ τὴν ἀπορίαν μας, διότι ἀνθρωποὶ ἐχέροντες, φιλοπάτριδες, καὶ κοσμοπο-λιτισμέναι νὰ ἐπιμένουν εἰς ζήτημα, εἰς τὸ ὅποσον ἔχουν ἄλλως ὅλον τὸ ἄδικον, διότι καθ' ἡμᾶς ἡ ὑπαγωγὴ τῆς Ἐπαρχίας εἰς τὴν Ἀρ-χιεπισκοπὴν Παραμυθίας ἀποτελεῖ παραγωγὴν καὶ βελτίωσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως τῶν χωρίων, μόνον δὲ μεσαιωνικὴ στενοκεφαλιά θὰ ἡδύνατο νὰ δικαιοδοσῇ τὴν ἄσπερον καὶ ἀνευ οὐδενὸς πρακτικοῦ ἀποτελέσματος ἐπιμε-νὴν εἰς τὴν ἄρνησιν τῶν, ἡ ὅποια δὲν δύναται βεβαίως νὰ παραταθῇ χωρὶς μεγάλῃν ζημίαν αὐτῶν τῶν ἰδίων.

Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Φιλιατῶν καὶ ἰδίως εἰς τὸ τρίμα τῶν χωρίων τοῦ Ριζοῦ ἡ διοίκησις εὐ-ρίσκεται εἰς ἐκρυθμὸν κατὰστασιν. Ὁ ἐξ Ἀχου-ρίων Λιὰ Νικόλας Μήτρες συνεταιρισθεὶς μὲ Λιάπης καὶ Τουρκιλιανὸς ἔγινε τὸ φρόνηρον τῶν περὶ τῶν χωρίων, τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι συ-νέχονται ὑπὸ μεγάλῳ τρόμῳ ἐνεκα τῶν συγῶν ληστεριῶν ἐπιθέσεων, μόνον δὲ κλεισμένοι καὶ δὲν τολμοῦν νὰ μεταβῶν εἰς τὰ χωρία τους, οὐτε εἰς τὰς ἀγορὰς Φιλιατῶν καὶ Ἰωαννίνων διὰ τὰς υποθέσεις των.

Ἐπιτίεται οἱ ὁ Ἐξοχώτατος Γενικὸς Διοικητὴς Ἰωαννίνων θὰ λάβῃ τὰ κατάλληλα μέτρα ὑπὲρ τῆς τάξεως, ὑπὲρ τῆς ὁποίας αἱ ἐνέργειαι του τόσον ἀποτελεσματικὰ ἐφάνησαν μέχρι τοῦδε καθ' ὅλην τὴν ἡπείρον.

Ἄλλη μάλιστα τῶν χωρίων τούτων εἶναι οἱ ἄπληστοι δημιουργήσαντες καὶ μουγάριδες, οἱ ὁ-ποιοὶ μολοντὶ ὁ Φιλόλαος Σουλτάνος ἐλάττω-σε κατὰ πολὺ τὰ φορολογικὰ βάρη, ἐν τούτοις αὐτοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐκμυζοῦν ἀπὸ τὸν πτω-χὸν κόσμον χάρτης καὶ παρανόμους φόρους, ἀφοῦ κανεὶς δὲν τοὺς ἐλέγχει, οἱ δὲ ἄνυξις χω-ρικοὶ πληρώνουν διπλάσιον καὶ τριπλάσιον.

Καλὸν θὰ ἦτο καὶ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἡ Διοικητικὴ Ἀρχὴ τοῦ διαμερίσματος τούτου νὰ ἐνεργῇ ἐμμέσῳ τινα ἐποπτεῖαν ἐπὶ τὸν δη-μογερόντων αὐτῶν, ἐξελέγχουσα τὰ εἰσπραττό-μενα παρὰ τῶν κατοίκων ποσά, κατὰ τὸν ὅρον ἀποκλειόμενα πᾶσαν δολειυσιν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ 10 Μαΐου.—Τὸ διπλω-ματικὸν ἐπεσθίδον, τὸ ἀνασπέν τελευταίως μεταξὺ Τουρκίας καὶ Ρουμανίας, ἐξομολογῶν ἐντελὲς. Αὐτοκρατορικὸς ἱερὰς δὲ δημοσιότητι, ἀναγνωρίζον εἰς τὰς ἐν Μακεδονίᾳ βλαχικὰς κοινότητας τὰ αὐτὰ δι-καιώματα, τὰ ὅποια ἔχουν καὶ αἱ λοιπαὶ μὴ μου-

σουλμανικαὶ κοινότητες.

Εἰς τὴν ἰταλικὴν Βουλὴν ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξω-τερικῶν Φουστίνεττ ἐδήλωσεν ὅτι ἡ Ἰταλία δὲν ἐπι-συν ὑποστηρίζουσα πλῆσιν τῆς Τουρκίας τὴν ἐκτε-ρῶσιν τῶν «εὐγενῶν πόνων» τοῦ ρουμανικοῦ λαοῦ. Ἀρὰ ἡ φιλία Ἰταλίας ὑποστηρίζει τὰς ρουμανικὰς ἀντιθέσεις ἐν ἡπείρῳ καὶ Μακεδονίᾳ διὰ τοῦτο ἐπρε-τῆσε νὰ μὴ ἐπεκταθῶν αἱ μεταρρυθμίσεις ἐν Ἀλβανί-ᾳ καὶ ἡπείρῳ.

ΒΟΥΛΗ

Ὁ κ. Γουναράκης (ὕπουργός ἐπὶ τῶν Ο-ικονομικῶν) εἰσηγούμενος τὸν προϋπολογισμὸν εἰς τὴν Βουλὴν λέγει τὰ ἀκόλουθα: Δὲν νὰ ἐξετασθῇ ποῖα εἶναι ἡ σημερινὴ οἰκονομικὴ κα-τάστασις τοῦ Κράτους, πρὸς τοῦτο δὲ θεωρεῖ ἐπαρκεῖς τοὺς προϋπολογισμοὺς τῶν ἐτῶν 1902 καὶ 1903, ὅπως συγκρίνῃ τοὺς πρὸς τὸν τοῦ 1905. Ἐκ τῶν ὑπαρχόντων προσωρινῶν ἀπολογισμῶν τῶν ἐτῶν 1902 καὶ 1903, κατα-φαίνεται ὅτι ἡ μὲν χρήσις τοῦ 1902 ἀρξάμε-ἐλλεμμα 6,624, 228· ἡ δὲ χρήσις τοῦ 1903 ἐλλεμμα 1,080,000. Ὑπολείπεται ὁ ἀπλο-γισμὸς τοῦ 1904, ὅστις εἰσέτι δὲν ἔλθον. Δι' εἰσπράξεις τοῦ 1904, ἀν κρίνῃ κανεὶς κατὰ προσέγγισιν τὰ τοῦ ἀπολογισμοῦ, ἀνέγκειται μέχρι τοῦ μηνὸς Μαρτίου εἰς 106,000,000· εἰς δὲ εἰσέτι πιθανὰ εἰσπράξεις 5,000,000 ἢ ἔνθεν.

Ἐν συνόλῳ αἱ εἰσπράξεις ὑπολογίζονται ὅτι θὰ ἀνέλθουν εἰς 111,000,000, ἐντεῦθεν δὲ δύνα-ται κανεὶς νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι τὸ ἐλλεμμα θὰ εἴη 4 περίπου ἑκατομμύρια. Τὸ ἐλλεμμα τοῦτο προέχεται ἐκ τῆς φορολογίας τῆς σταφίδος εἰς εἶδος, ἡ ὅποια δὲν ἀπεδόθη εἰς χρῆμα, ἀλλ' οὐτε καὶ θὰ ἀποδοθῇ ἐντὸς τοῦ τρέχοντος ἔτους. Τὸ ἐλλεμμα τοῦ 1902, 1:03 καὶ 1904 ἐν συνόλῳ θὰ ἀνέλθῃ εἰς 11,823,000 δρ. τὸ πραγματι-κὸν ὅμως, ἐκ τῶν δύο πρώτων ἐτῶν, 7 ἑκατομ-μυρίων, ἐπειδὴ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ 1904 θὰ ἔχη παραχθῇ βραδύτερον καὶ δύναται μάλιστα ν' ὀνομασθῇ καθυστέρημα μάλλον. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον τὰ ἐλλείμματα ταῦτα. Ἐχρῶν καὶ πρ-καταβολὰς τὰς ὁποίας ἐχορηγήσαμεν εἰς τὰς ἀπόρους δημοὺς πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου τῆς Δημοτικῆς Ἐκπαιδεύσεως. Ἀπὸ τοῦ 1899 μ-χρι τοῦ 1904 συμπεριλαμβανομένου, τὰ καθυ-στερούμενα ἐκ τῶν προκαταβῶν θὰ ἀνερχο-νται εἰς 11,967,761 δραχμὰς ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 2,000,000 δραχμῶν περίπου βαρύνουν τὸ 1904 μόνον. Μὲ τοιοῦτον εἶδος βάρους 24 πε-ρίπου ἑκατομμυρίων, λέγει ὁ κ. Γουναράκης εἰσερχόμεθα εἰς τὴν χρήσιν τοῦ 1905. Καὶ τὰ τρία ταῦτα ἐλλείμματα φέρουν ἐκαστον ἰδιαί-τερον χαρακτήρα. Τὸ προσεχόμενον ἐκ τῆς φορ-λογίας τῆς σταφίδος εἰς εἶδος εἶναι πράγμα καθυστερούμενον, τὸ ἐλλεμμα τῶν προκατα-βῶν εἶναι πραγματικὸν ἐλλεμμα διὰ τὸν δημ-οτικὸν Ταμεῖον, ἂν ἀφαιρῇ κανεὶς τὰ 11 ἑκα-τομμύρια τὸ ὑπόλοιπον εἶναι πραγματικὸν ἐλ-λεμμα. Ὁ λόγος τοῦ ἐλλείμματος οἱ τῆς φορ-λογίας τῆς σταφίδος εἰς εἶδος ἦτο λόγος ὑπε-παθείας τῶν Κυβερνήσεων, αἱ ὁποῖαι ἐφρόνουν ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐνισχύουσι τὴν ἐθνικὴν παραγωγὴν.

Στ. Δραγοῦνης (βουλευτὴς Ἀττικῆς) ἢ διακοπὴ σχέσεων μεταξὺ ξένων Κρατῶν δὲν ἐνδιαφέρει τὰ ἑλληνικὰ πράγματα. Ἡ ἀγγε-λίστα ὅμως διακοπὴ τῶν σχέσεων μεταξὺ Του-ρκίας καὶ Ρουμανίας, πρέπει νὰ ἀπασχολήσῃ τὴν ἑλληνικὴν Βουλὴν διότι τὸ θέμα εἶναι τω-ρὺν, ὥστε πρέπει νὰ ἀπασχολήσῃ ἤδη τοῦτο τὴν ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν. Ἡ Βουλὴ ἔχη καθῆκον νὰ ἐκφράσῃ εὐχὴν ὅπως ἐνισχύσῃ τὴν Κυβέρνησιν εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν ὅπονον ἀνέλθῃ διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο. Τὰς πληροφορίας τοῦ κ. ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν περὶ τῶν Ρουμα-νικῶν ἀξιώσεων ἔρχονται νὰ ἐπιβεβαιώσουν τὰ ἐν τῇ ἐσχάτῳ ἐκδόσει Κωνῆ βίβλῳ τῆς Ἀγ-γλίας περιεχόμενα ἔγγραφα, ἅτινα ἀναφέρου-σιν ἱστορικὸν τὸ ζήτημα αὐτοῦ, ἥτις καὶ ἐπήνεγκε τὴν ἀπειλουμένην διακοπὴν τῶν σχέ-σεων Τουρκίας καὶ Ρουμανίας. Ἐγγραφοὶ τῆς 10 Ἀπριλίου 1904 περιεχόμενον ἐν τῇ Κωνῆ βίβλῳ ἀναφέρει ὅτι ὁ ἐν Λονδίνῳ ἀντιπρόσωπος

τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως ἐζήτησε κατ' ἐν-τολὴν παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν Λανδῶν τὴν ἐπικουρίαν τῆς Ἀγγλίας εἰς τὸ ἔργον τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως παρὰ τῇ Πύλῃ ὅπως γίνεται χρήσις τῆς Ρουμανικῆς γλώσσης εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ τὰς Ρουμανικὰς τῶν ἐσθῶν. Γουναράκης. Θέλετε νὰ μὴ ἐπι-διώξωμεν οἰκονομίας καὶ νὰ ἐπιβάλλωμεν φόρους. Πονηρόπουλος. Δὲν θέλω νὰ εἰπῶ τοῦτο, ἀλλὰ ἐθεώρησα προτιμότερον νὰ ἐξεύρωμεν νέους πόρους παρὰ νὰ καταργήσωμεν τὰ δικαστήρια. Ὁ κ. Μαλλιόπουλος ἀναγινώσκει ψήφισμα τοῦ λαοῦ Κερδίσσης κατὰ τῆς καταργήσεως τοῦ Πρωτοδικείου.

Ὁ κ. Ἀν. Στεφανόπουλος λέγει, ὅτι ἐ-πὶ πᾶν ἀντίκτυπον εἰς τὴν σταφιδάγορὰν ἐκ τῆς ὑποβολῆς τοῦ νομοσχεδίου περὶ καταργή-σεως τῆς εἰδος φορολογίας τῆς σταφίδος. Τοῦτο, λέγει, ὅτι θὰ παραβῇ, ἐὰν ἡ Κυβερ-νήσις λάβῃ μέτρα ὑπὲρ τῆς σταφίδος καὶ μὴ ἐπιμενῇ εἰς τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ ὑποβληθέντος νομοσχεδίου.

Γουναράκης (ὕπουργός τῶν Οἰκονομικῶν). Οἱ παραγωγοὶ δικαιούνται νὰ γνωρίζωσιν ἐκ τῶν πρώτων τῆς γνώμης τῆς Κυβερνήσεως, διὰ νὰ διακονοῦνται τὰ τῆς διαθέσεως τῆς παραγωγῆς. Διὰ τοῦτο ἀπαντᾷ πρὸς τὸν ἐξί-οτιμον ἐπερωτήσαντα ὅτι ἡ Κυβέρνησις θὰ ἐπι-μενῇ εἰς τὴν ψήφισιν τοῦ νομοσχεδίου περὶ κα-ταργήσεως τῆς εἰδος φορολογίας τῆς σταφίδος. Ἡ Κυβέρνησις θὰ ἐπιμενῇ τελείως ὅπως μὴ ἐπανέλθωμεν εἰς τὰ ἐλλείμματα ἀφ' ὧν ζη-τούμεν νὰ ἐξέλθωμεν. Ἐὰν ἄλλη πολιτικὴ κα-τισχύσῃ καὶ βελθῇ πάλιν νὰ ἐπιμενῇ εἰς τὴν φορολογίαν εἰς εἶδος τῆς σταφίδος, τοῦτο εἶναι ζήτημα ἀφορὸν τὴν Βουλὴν. Ἐπαναλέγω ρη-τῶς ὅτι ἡ παρούσα Κυβέρνησις ἀντὶ πάσης θυ-αίας θὰ ἐπιμενῇ εἰς τὴν κατάργησιν τῆς φο-ρολογίας εἰς εἶδος, διότι ἄνευ τῆς καταργή-σεως ταύτης εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπανέλθωσι τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Κράτους εἰς τὴν κανονικὴν των πορείαν.

Ὁ κ. Σχλῆμαν ζητεῖ νὰ ἀπαιτηθῶν οἱ κάτοικοι τῆς Ἀγρίας τῶν φόρων ἐπειδὴ ἔπαθον ἐκ τῶν πλημμυρῶν καὶ τῶν σεισμῶν.

Ὁ κ. Βελλανίτης διαμαρτυρεῖται διὰ τὴν στάσιν τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν δημοτικῶν σχο-λείων Τραυλάντων, ὅστις ἐκ προθέσεως πα-ρελκεῖ τὸ ζήτημα τῆς παραλαβῆς 4 σχολείων τῆς ἐπαρχίας Παζῶν.

Ὁ κ. Στάης ἐπίσης λέγει ὅτι εἶναι ἐντιμώ-τατος καὶ χρηστότατος ἐπιθεωρητὴς καὶ ἐξη-κνήμενος εἰς τὸ καθῆκόν του ὁ ἐπιθεωρητὴς Τραυλάντων. Τὰ αὐτὰ λέγει καὶ ὁ κ. Βύτα-ξίας.

Στεφάνου βουλ. Ζακύνθου λέγει τὸ ἐξῆς: — Ἐν τῇ ἰταλικῇ Βουλῇ ἐγένετο ἐπ' ἐσχά-των συζητήσεως περὶ τῶν Κρητικῶν πραγμάτων προκληθεῖσα ὑπὸ τοῦ βουλευτοῦ κ. Γαζάλλῃ. Ὁ ὑπουργός τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ ῶμῃ τοῦ λόγου του καὶ εἰσέει ἐκδοκίμενος τὸν βουλευτὴν, ὁ ὅστις ἐπ' ἀρξῇ τὸν κύκλον τῆς διπλωματίας εἰρωνεύθη αὐτὸν παραβῶν τὸν φιλελληνισμόν τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ εὐρίσκειν ὅτι ὁ φιλελληνισμὸς τοῦ Γαζάλλῃ ὑ-περῆκτος καὶ τὸν τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνή-σεως. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ βεβαίως τοῦ διπλωμάτου ὁ ὑπουργὸς ἡ ἐνέργεια τῆς ἑλλ. Κυβερνήσεως ἐν τῷ ζήτηματι δεῖται ἐπαινῶν ἀπὸ τῆς ἀπώσεως τῆς ἐυρωπαϊκῆς διπλωματίας ἀλλὰ τοῦτο γνω-νόμενον ἐνταῦθα ἐγένετο διὰ τῆς ἀπώσεως ἐν τῷ ἐπαίμῳ τοῦτο ἀπὸ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἀπό-ψεως ἡ στάσις τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἡ ἐνέργεια ἐν τῷ τοιοῦτῳ ζήτηματι θίγονται ὑμῖνα συμ-φέροντα, μὴπως δὲν ὑπῆρχον οἱ αἱ εἶναι νὰ ὑ-πάρξῃ.

Εἰς τὸν κ. βουλευτὴν ἐκ Ζακύνθου ἀπαντᾷ ὁ Πρωτοῦργός κ. Θ. Δηλιγιάννης. Ἐὰν γεννῶνται ὑπόνοιαι, ὡς εἶπεν ὁ κ. βουλευτὴς Ζακύνθου, ὅτι αὐτὰ τὰ ὅποια εἶπεν ὁ κ. Τρι-τῶν ἀνάγονται εἰς φράσεις ἡ εἰς οἰκείας ἡ εἰς ἀποφάσεις τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, νομίζω ὅτι ὅλα ταῦτα δὲν ἔχουν οὐδεμίαν βάσιν. Καὶ καὶ ἐπειδὴ ὁμιλῶ πρὸς τὴν Βουλὴν, ἐνώπιον τῆς ὁποίας εἶναι ὑπεύθυνον τὸ ὑπουργεῖον ἐκείν, τῆς ὁποίας εἶναι ὑπεύθυνον τὸ ὑπουργεῖον ἐκείν,

προκαλῶ πάντα νὰ καταγγεῖλῃ πράξιν τινὰ ἣ φράσιν τῆς ἐπισήμου γλώσσης τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις ἤθελεν υποθεθῇ ὅτι διδὲ ἀφορμὴν ἵνα κριθῇ ἡ ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ὡς ἔχουσα περισ-σότερον φιλελληνισμόν τοῦ κ. Γαζάλλῃ.

Ὁ κ. Δραγοῦνης λαμβάνει τὸν λόγον:

— Δὲν γνωρίζω (λέγει) διατὶ ἐξακολουθεῖ νὰ γίνεται ἀναδρομὴ εἰς τοὺς λόγους τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἰταλίας. Ἀλλὰ τί σημα-σίαν ἔχουν οἱ λόγοι αὐτοί, ἀφοῦ ὅλοι ἐπέστη-θεν ὅτι εἶναι ἀδύνατον ἐντεῦθεν οἱ λόγοι οὗτοι νὰ προέλθουν. Ὁ ὑπουργός εἶναι ἐκ τῶν ἐξ ἐκεί-νων, οἱ ὅποιοι λένουν καὶ κανονίζουν ὅλα τὰ ἐκκρεμῆ ζήτήματα. Τὸ Κρητικὸν ζήτημα ἀνά-γεται εἰς τὰ ζήτήματα τῆς Μεσογείου καὶ οὐχὶ εἰς τὸ Βαλκανικὸν ζήτημα. Καὶ τὸ ζή-τημα τῆς Μεσογείου εἶναι σπουδαιότερον διὰ τινὰς Δυνάμεις ἀπὸ τὸ ζήτημα τοῦ Αἰμου.

Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι ὀλίγον πρὸ τοῦ κινήματος τοῦ Θεορίσου αἱ Δυνάμεις, ἐξαγγέλλουσαι τὴν ἀπάντησιν αὐτῶν εἰς τὸ ὑπόμνημα τοῦ Πρίγ-κipes ἀνεκρίνον, ὅτι ἐλήθη ἐπὶ τῆς ἀπαντή-σεως ταύτης καὶ ἡ συγκατάθεσις τῆς Αὐστρίας καὶ Ρωσίας. Ἐχγετε δὴλωσιν ὁλοκλήρῳ τῆς Εὐρώπης, ὅτι ἐπιφυλάσσεται εἰς τὴν Κρήτιν τὸ δικαίωμα εἰς ποῖον Κράτος θέλει νὰ ἀνήκῃ. Καὶ προκειμένου περὶ τῶν Κρητῶν εἶναι γνω-στὸν τὸ ὅτι εἶπεν. Ὁ εἰπὸν δὲ αἰσθάνονται. Ἀπέναντι τῆς δηλώσεως ταύτης ποῖον φῶρον ἔχουμεν, ὅτι ἡ Κρήτις κινδυνεύει νὰ διελθῇ ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν; Εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἐξ Ἀθηνῶν ὅλοι οἱ πολιτευόμενοι, ὅσοι συγκατέ-νευσαν νὰ δεχθῶν τὸ παρελθόν θέρος τοὺς ἀρ-χηγούς τοῦ κινήματος τοὺς ἀπετρέψαν ἀπὸ στασιαστικὸν κίνημα. Τὸ κίνημα ὅμως ἐγένε-το. Τὸ ἔργον τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὴν ἐξε-γερσιν τὴν ὅποιαν δὲν ἡδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ τὸ νὰ μεριμνήσῃ πῶς θὰ κατορθωθῇ τὸ κίνημα ἐ-κείνο τὸ ἀνώμαλον νὰ γενικευθῇ καὶ περιβληθῇ ὑπὸ τῆς γενικῆς ὁμοφροσύνης, εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἐξέγερσις νὰ σεσθῇ ἐν τῇ

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Λογιστηρίου Π. Α. Κουτσαλέζης